

No.W12.08.0439/III

's-Gravenhage, 18 december 2008

Bij Kabinetsmissive van 16 oktober 2008, no.08.002993, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, mede namens de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt het voorstel van wet houdende een regeling in de sociale zekerheid van de rechtsgevolgen van het niet aantonen van de leefsituatie na het aanbod van een huisbezoek, met memorie van toelichting.

Het voorstel strekt ertoe de uitvoeringsorganen in de sociale zekerheid de bevoegdheid toe te kennen personen die ingevolge één van de in het voorstel opgenomen sociale zekerheidswetten¹ een uitkering als alleenstaande (of alleenstaande ouder) aanvragen of ontvangen (de belanghebbende) uit te nodigen hun leefsituatie aan te tonen. Hiertoe wordt de belanghebbende het aanbod gedaan om, met diens toestemming, zijn woning binnen te treden (hierna: aanbod van een huisbezoek). Indien dit aanbod wordt geweigerd en evenmin anderszins wordt aangetoond dat men daadwerkelijk alleenstaand (ouder) is, wordt de uitkering vastgesteld op de helft van een uitkering voor samenwonenden, dan wel beëindigd. Het voorstel ziet op de situatie dat er geen concrete aanwijzingen zijn van onjuiste gegevensverstrekking door de belanghebbende.

De Raad van State beziet het voorstel in verband met de verhouding tussen het aanbod van een huisbezoek en het grondwettelijk gewaarborgde huisrecht, en maakt in dat verband opmerkingen over de noodzaak en de evenredigheid van het voorstel. Hij is van oordeel dat het voorstel in verband daarmee nader dient te worden overwogen.

1. Inleiding

a. *Aanleiding*

De aanleiding voor het voorstel vormt, aldus de toelichting, een aantal uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) die naar het oordeel van de regering een beperking betekenen van de mogelijkheid voor het gebruik van het instrument huisbezoek in het kader van de controle op de rechtmatigheid van de (te verstrekken) uitkering. De CRvB beoordeelt huisbezoeken daarbij in het licht van het grondrecht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer (voor deze zaak hierna te noemen: het huisrecht), zoals neergelegd in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 12 van de Grondwet.

In de eerste plaats heeft de CRvB zich uitgesproken over het op basis van risicoprofielen steekproefsgewijs controleren van de leefsituatie van de belanghebbende.² Volgens vaste rechtspraak van de CRvB kunnen aan het niet meewerken aan een huisbezoek pas voor de belanghebbende negatieve gevolgen worden verbonden indien voor dat huisbezoek in zijn geval een redelijke grond

¹ Het wetsvoorstel betreft wijziging van de: Algemene nabestaandenwet; Algemene Ouderdomswet; Toeslagenwet; Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen; Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers; Wet werk en bijstand.

² CRvB 11 april 2007, LJN: BA2436.

AAN DE KONINGIN

bestaat.³ Het vallen binnen een bepaald risicoprofiel is naar het oordeel van de CRvB op zichzelf niet zo'n redelijke grond. Aan een weigering mee te werken aan het huisbezoek kunnen in dat geval dan ook geen negatieve gevolgen worden verbonden.

Voorts heeft de CRvB zich uitgesproken over de voorwaarden waaraan een huisbezoek zonder redelijke grond dient te voldoen. Indien in zo'n geval wordt verzocht om toestemming tot het afleggen van een huisbezoek, dient de belanghebbende expliciet te worden gewezen op het feit dat aan een weigering van toestemming tot binnentreden van de woning niet direct negatieve gevolgen kunnen worden verbonden.⁴ Alleen indien de belanghebbende hiervan op de hoogte is gesteld, is sprake van *"informed consent"*. Daarbij ligt de bewijslast voor het verkrijgen van deze *"informed consent"* bij het uitvoeringsorgaan.⁵ Voldoet een huisbezoek zonder redelijke grond niet aan het vereiste van *"informed consent"*, dan vormt het huisbezoek een inbreuk op het huisrecht, en kunnen geen voor de belanghebbende nadelige gevolgen worden verbonden aan hetgeen tijdens het huisbezoek is geconstateerd.

b. Oogmerk

Het wetsvoorstel ziet op die gevallen waarin (nog) geen sprake is van gerede twijfel over de juistheid van de verstrekte gegevens en de belanghebbende weigert toestemming te geven tot binnentreden. In zo'n situatie is het tot dusver niet mogelijk de uitkering van deze belanghebbende te verlagen of te beëindigen. Met het voorstel wordt beoogd met name voor die gevallen de gevolgen van de hiervoor genoemde uitspraken van de CRvB voor de uitvoeringspraktijk te ondervangen. Op grond van het huidige recht is het immers al mogelijk om, indien er wél sprake is van gerede twijfel en de toestemming tot binnentreden wordt geweigerd, daaraan gevolgen te verbinden voor de uitkering van de belanghebbende.⁶

De verschillende sociale zekerheidswetten bevatten al de verplichting voor de persoon die een uitkering aanvraagt of ontvangt om de desbetreffende uitvoeringsinstantie de inlichtingen te verstrekken die van belang zijn voor het bepalen van zijn recht op een uitkering, en voor de hoogte daarvan. In aanvulling op deze bestaande inlichtingen- en medewerkingsplichten verlangt het voorstel dat de belanghebbende, op een daartoe strekkend verzoek van het uitvoeringsorgaan, zijn leefsituatie aantoont. Indien hij hier niet in slaagt, heeft dat als rechtsgevolg dat de uitkering wordt vastgesteld op de helft van de grondslag voor een samenwonende, of, in het geval van de Algemene nabestaandenwet (Anw), wordt geweigerd dan wel beëindigd. Om het aantonen van de leefsituatie mogelijk te maken, biedt het uitvoeringsorgaan het afleggen van een huisbezoek aan, zo wordt nu voorgesteld. Volgens de toelichting is het verlenen van toestemming voor een huisbezoek namelijk de meest eenvoudige manier om aan te tonen dat de belanghebbende alleenstaande is.

De Raad onderschrijft het belang van controle op de rechtmatigheid van de sociale uitkeringen, en daarmee van verificatie van de juistheid van de inlichtingen die de belanghebbende heeft verstrekt. Dergelijke controle zal zich ook moeten kunnen uitstrekken tot de populatie van hen jegens wie geen gerede twijfel bestaat over hun

³ CRvB 1 mei 2001, LJN ZB9247, CRvB 3 september 2003, LJN AF3007 en CRvB 7 maart 2005, nr. 02/3737 NABW.

⁴ Daarnaast gelden tevens de eisen die de Algemene wet op het binnentreden (Awbi) aan binnentreden met toestemming van de bewoner stelt: legitimatie en het bekendmaken van het doel van het binnentreden, artikel 1 Awbi.

⁵ CRvB 11 april 2007, LJN: BA2410.

⁶ Memorie van Toelichting, paragraaf 2.

leefsituatie, de categorie belanghebbenden waarop het voorstel ziet. Uitvoering van controle in die populatie zal in de praktijk steekproefsgewijs plaatsvinden, mede op basis van risicoprofielen. Als de steekproef is getrokken, biedt informatie die kan worden ontleend aan koppeling van bestanden de betrokken uitvoeringsinstantie al een eerste eenvoudige mogelijkheid tot verificatie, onafhankelijk van de medewerking van de belanghebbende. Een voorbeeld is het inzicht dat gebruik van water geeft in de leefsituatie in de betrokken woning. Als, in het kader van de steekproefsgewijze verificatie, nog verdere controle nodig wordt geacht, kan ook de inzet van het middel van het huisbezoek aan de orde komen. Dat huisbezoek heeft aldus een dubbele functie: zowel een verificatiemiddel voor de uitkeringsinstantie als een bewijsmiddel voor de belanghebbende die wordt verplicht zijn leefsituatie aan te tonen.

Het voorstel regelt de rechtsgevolgen van het niet desgevraagd aantonen van de leefsituatie. In de toelichting staat het bewijsmiddel dat bestaat uit onderzoek van de opgegeven woonsituatie en met name de leefsituatie (het al dan niet zijn van alleenstaande) door binnentreden in de woning van belanghebbende zodanig centraal, dat de Raad daaruit afleidt dat de regering deze vorm van controle ziet als het hart van het wetsvoorstel. Ook de formulering van het opschrift en de considerans geeft hem daartoe aanleiding. Daarom zal de Raad zich in het onderstaande met name richten op dit onderdeel van het voorstel.

2. Noodzaak en evenredigheid

Zoals de toelichting erkent, is de inlichtingenverplichting voor zover zij vorm krijgt door het huisbezoek een - door de wet geregelde - inbreuk op het huisrecht zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM en artikel 12 van de Grondwet. Met het voorstel wordt het ook naar het oordeel van de Raad gerechtvaardigde belang nagestreefd van het voldoende verzekeren van de rechtmatigheid van sociale uitkeringen.

Voor elke nieuwe wettelijke bevoegdheid geldt dat zij moet voldoen aan de vereisten van noodzaak en evenredigheid.⁷ Aan die eisen komt een bijzonder gewicht toe als sprake is van een inbreuk op een grondrecht, zoals in dit geval het huisrecht, en daarmee de toelaatbaarheid aan de orde is in de zin van het EVRM, in dit geval artikel 8. Voldoende zeker moet zijn dat de met het voorstel toegekende bevoegdheid dringend noodzakelijk is, en dat deze niet zodanig ruim is geformuleerd dat zij een onvoldoende garantie biedt dat toepassing ervan proportioneel zal zijn.⁸

De Raad zal hierna het wetsvoorstel eerst bezien uit een oogpunt van noodzaak, en het vervolgens, en meer in het bijzonder, toetsen aan de eis van evenredigheid.

a. *Noodzaak*

De regering acht huisbezoeken essentieel voor het opsporen van fraude en het vaststellen van de rechtmatigheid van de uitkering. Een huisbezoek zou daarom de standaardprocedure moeten kunnen zijn bij iedere aanvraag van een uitkering, maar ook moeten kunnen worden ingezet om steekproefsgewijs te controleren of de verstrekte gegevens nog actueel zijn.⁹

⁷ Vergelijk ook Aanwijzingen 6 en 7 Ar.

⁸ Een inbreuk op het huisrecht als gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM is, blijkens bestendige jurisprudentie op dit punt van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, rechtvaardigbaar indien de inbreuk wordt gemaakt vanwege een *"pressing social need"*, en zij voldoet aan de eisen van proportionaliteit (evenredigheid en subsidiariteit), vergelijk EHRM 24 maart 1988 (Olsson v. Sweden) r.o. 67.

⁹ Kamerstukken II 2007/08, 17050, nr. 353, blz. 4.

Bezien vanuit de vraag of in de populatie waarop het voorstel ziet fraude voorkomt, trok het de aandacht van de Raad dat de regering, blijkens de toelichting, niet verwacht dat het voorstel zal leiden tot besparingen op de uitkeringslasten.¹⁰ Daarmee lijkt niet aannemelijk dat zich althans in deze populatie fraude (van enige betekenis) voordoet. Alleen al hierom lijkt er dan ook geen dringende noodzaak te zijn voor het voorstel. De toelichting geeft voor het overige geen enkele indicatie van vermoedens over het vóórkomen van fraude juist ook buiten de populatie van de belanghebbenden jegens wie al gerede twijfel bestaat over de juistheid van de door hen opgegeven leefsituatie. In dat verband zou onder meer informatie passen over het - merkbare - effect dat zogenoemde kliklijnen de laatste jaren hebben gehad op het opsporen van gevallen van fraude. De toelichting wijst wel op grote economische belangen, en noemt enkele bedragen die in 2007 na constatering van fraude zijn teruggevorderd.¹¹ De Raad gaat er echter, gezien het voorgaande, van uit dat deze bedragen geen betrekking hebben op de populatie waarop het voorstel ziet, zodat zij gevallen zullen betreffen van gerede twijfel, waarin (onder meer) huisbezoek had geleid tot de opsporing van de fraude.

Bezien vanuit een oogpunt van urgentie van nieuwe middelen voor de controle op mogelijke fraude, mist de Raad in de toelichting voorts een concrete aanduiding van de problemen die de jurisprudentie van de CRvB oplevert voor de uitvoeringspraktijk. Met name wordt niet duidelijk gemaakt hoe deze jurisprudentie een hindernis oplevert voor het steekproefsgewijs uitvoeren van huisbezoeken. In verband daarmee wijst de Raad er op dat het aantal gemeenten waarin huisbezoeken worden afgelegd op basis van risicoprofielen tussen 2006 en 2008 nauwelijks is veranderd.¹² Wel wordt uit de toelichting duidelijk dat bij de Sociale Verzekeringsbank (SVB) een weigering van een huisbezoek nauwelijks voorkomt.¹³ Verder is, voor zover belanghebbenden andere bewijsmogelijkheden hebben dan een huisbezoek, niet duidelijk waarom informatie langs die weg niet al op grond van de bestaande inlichtingenplicht van hen kan worden verkregen.

Overigens acht de Raad het voorstelbaar dat uitvoeringsproblemen, met name in verband met mogelijke fraude, door de leefsituatie en de achtergrond van belanghebbenden per sociale zekerheidswet verschillen. Voor zover dit het geval is, zal in de toelichting de noodzaak van het voorstel voor iedere betrokken wet afzonderlijk aan de orde moeten komen.

Terzijde merkt de Raad tenslotte nog op dat de toelichting geen inzicht geeft, op basis van ervaringsgegevens, in de effectiviteit van het huisbezoek als controlemiddel, gezien vanuit het oogpunt van de betrouwbaarheid van de daarmee verkregen informatie. Er bestaan verschillende signalen over het nut van deze huisbezoeken. Enerzijds blijkt uit onderzoek van de Inspectie Werk en Inkomen dat uitvoerders in zijn algemeenheid huisbezoeken een effectief instrument achten om de leefsituatie vast te stellen.¹⁴ Anderzijds blijkt uit gegevens van de SVB over in 2005 en 2006

¹⁰ Memorie van Toelichting, paragraaf 7.

¹¹ Memorie van Toelichting, paragraaf 2, slot.

¹² Lokale Monitor Werk en Inkomen 2008, FNV 2008, p. 17.

¹³ Memorie van Toelichting, paragraaf 7.

¹⁴ Inspectie Werk en Inkomen, Handhaving: Preventie boven repressie, Den Haag 2008, blz. 10, bijlage bij Kamerstukken II 2007/08, 17050 nr. 362.

steekproefsgewijs uitgevoerde huisbezoeken dat het middel slechts een zeer beperkte opbrengst had.¹⁵

b. Evenredigheid

Alternatieven

Bij de introductie van een nieuwe bevoegdheid dient te worden gezien of het daarmee beoogde doel ook kan worden bereikt langs andere wegen, die minder ingrijpend zijn. In dit verband mag er, zeker nu het gaat om potentiële inbreuk op een grondrecht, niet aan worden voorbij gegaan dat het voorstel aan het uitvoeringsorgaan de beleidsvrijheid laat om iedere belanghebbende op ieder moment een (herhaald) verzoek te doen aan te tonen dat de leefsituatie (nog) overeenkomt met de opgegeven situatie. Daarvoor is in het voorstel niet vereist dat het uitvoeringsorgaan eerst gebruik maakt van andere controlemiddelen dan het huisbezoek. Evenmin wordt vereist dat er enige aanleiding bestaat voor het doen van een uitnodiging tot aantonen van de leefsituatie door het toestaan van een huisbezoek. Uit de toelichting blijkt niet waarom het niet mogelijk of zinvol is om dergelijke voorwaarden aan de controle te stellen.

De Raad begrijpt uit de toelichting dat de regering het huisbezoek het meest eenvoudige en daarom het aangewezen middel acht voor controle door uitvoeringsinstanties, en daarmee het bewijsmiddel bij uitstek voor de belanghebbende.¹⁶ De toelichting wekt daarmee de indruk dat het voorstel vooral is geïnspireerd door overwegingen van efficiency. De Raad wil niet afdoen aan het grote belang van de efficiency van controles. Voorkomen zal echter moeten worden dat in de praktijk direct wordt gegrepen naar het middel van het huisbezoek, en dat de enkele afwijzing van het aanbod tot huisbezoek vervolgens zonder meer toereikend wordt geacht als grond voor het daaraan verbinden van gevolgen voor de uitkering. Tegen de achtergrond hiervan zal de Raad, in het kader van de evenredigheidsvraag, nu ingaan op mogelijke alternatieven.

Als het gaat om de betrokken *uitvoeringsinstantie*, mist de Raad in de toelichting behandeling van alternatieven die deze instantie ten dienste staan in het kader van de controle op de rechtmatigheid van uitkeringen, en van de opsporing van mogelijke fraude. De Raad acht het aangewezen dat controles in de hiervoor bedoelde populatie in alle gevallen hun vertrekpunt vinden in het gebruik van informatie die voor de betrokken uitvoeringsinstantie al op voorhand beschikbaar of toegankelijk is, derhalve zonder dat daarvoor al een beroep hoeft te worden gedaan op (de inlichtingenplicht die rust op) de belanghebbende. In dat verband mist hij in de toelichting aandacht voor andere wegen waarlangs informatie kan worden verkregen, zoals koppeling van voor het bevoegd gezag toegankelijke bestanden¹⁷, observatie en buurtonderzoek. Ook mist de Raad aandacht voor een actief gebruik anderszins van de aanspraak op informatie ingevolge de al bestaande inlichtingenverplichting van de belanghebbende.

Als het gaat om de betrokken *belanghebbende*, is van belang welke mogelijkheden deze heeft om te voldoen aan de op hem rustende bewijsverplichting, anders dan door in te gaan op het aanbod tot een huisbezoek. De toelichting biedt hierop weinig zicht.

¹⁵ Handhaving SVB 2005, SVB/CUPI en Integrale Rapportage handhaving, en Jaarverslag SVB 2006; in 2005 betrof de opbrengst voor samenwoonfraude 2 gevallen op 972 onderzochte leefsituaties, in 2006 werden 5 fraudegevallen geconstateerd op 972 onderzochte leefsituaties. N.B. Het betreft hier aangekondigde huisbezoeken.

¹⁶ Memorie van Toelichting, paragraaf 3.

¹⁷ Inspectie Werk en Inkomen, Bestandskoppelingen, juni 2008.

Zij noemt in de eerste plaats het overleggen van een recent rapport over de leefsituatie, opgesteld in verband met een andere uitkering. Dit bewijsmiddel veronderstelt echter de situatie dat de belanghebbende in aanmerking komt voor meer dan één uitkering, en bovendien dat hij altijd ook zelf de beschikking heeft gekregen over zo'n rapport. Daarnaast noemt de toelichting nog omstandigheden die in een kleine gemeente aan het uitvoeringsorgaan bekend kunnen zijn. In dat geval gaat het echter niet om een bewijsmiddel voor de belanghebbende, maar om informatie die voor het uitkeringsorgaan voldoende reden kan vormen om hoe dan ook af te zien van het aanbieden van een huisbezoek, omdat de leefsituatie in dat geval genoegzaam bekend is.

Toespitsing beoordeling

Gelet op het voorgaande, dient de beoordeling van het voorstel zich toe te spitsen op de situatie waarin de betrokken belanghebbende de door hem opgegeven leefsituatie met documentatie of eventueel anderszins al zodanig heeft onderbouwd dat voor hem als enig bewijsmiddel nog het huisbezoek resteert. Als in dat geval de uitkeringsinstantie, in het kader van een steekproefsgewijze controle, de juistheid van de opgegeven leefsituatie van de belanghebbende wil verifiëren en zij uit eigen intern onderzoek geen aanwijzing heeft verkregen van mogelijke fraude, kan zij, ingevolge het voorstel, het aanbod doen van een huisbezoek als bewijs-/verificatiemiddel. Indien betrokkene vervolgens, met een beroep op het huisrecht, geen toestemming geeft tot binnentreden in zijn woning, is de kernvraag voor de beoordeling van het voorstel welk gevolg aan die weigering verbonden wordt.

Men zou zich kunnen voorstellen dat zo'n weigering bij de controlerende instantie de vraag oproept of de belanghebbende wellicht iets te verbergen heeft. Naar het oordeel van de Raad is het echter onjuist als in het hier bedoelde geval de weigering direct en zonder meer zou leiden tot gevolgen voor de uitkering. Als dat het geval zou zijn, zou een belanghebbende van wie zijn eigen verklaring, ondersteund met alle andere bewijsmiddelen die hem ter beschikking staan, door de uitkeringsinstantie ontoereikend is geacht, zich immers feitelijk gedwongen zien een inbreuk op zijn huisrecht toe te staan, om aldus aan het rechtsgevolg van aanpassing van de uitkering te ontkomen.

De toelichting sluit niet uit dat bij weigering dit rechtsgevolg wel al direct zal intreden. Integendeel, de Raad meent uit de tekst van het voorstel, gezien in samenhang met de toelichting, te moeten afleiden dat in het hierboven genoemde geval de uitkeringsinstantie na de weigering inderdaad direct zal overgaan tot aanpassing van de uitkering, zonder genoeg te nemen met wat de belanghebbende heeft verklaard en tot dan toe heeft aangetoond met alle andere bewijsmiddelen die hem ter beschikking staan, en zonder eventueel zelf nog aanvullend onderzoek te doen. Als dat het geval zou zijn, zou het voorstel feitelijk neerkomen op een algemene verplichting om mee te werken aan een huisbezoek, en daarmee om een inbreuk op het huisrecht te gedogen. De Raad is van oordeel dat het voorstel aldus onvoldoende garantie biedt dat de toepassing ervan in alle gevallen proportioneel zal zijn.

De Raad adviseert het voorstel ten aanzien van het aanbod van een huisbezoek nader te overwegen in het licht van hetgeen hij hiervoor heeft opgemerkt over noodzaak en evenredigheid. Zou worden besloten het voorstel op dit punt toch te handhaven, dan ware de noodzaak ervan alsnog toereikend te motiveren, en voorts de voorgestelde

regeling zodanig te clausuleren dat zij voldoende waarborgen biedt voor de evenredigheid van de toepassing ervan in individuele gevallen.

3. Overige opmerkingen

a. Terminologie

Het opschrift en de considerans van het voorstel spreken van "het aanbod van een huisbezoek". Dat suggereert een mate van vrijheid/vrijwilligheid aan de kant van degene tot wie het aanbod is gericht die niet geheel spoort met het oogmerk van het voorstel, waar immers de belanghebbende het risico loopt dat weigering van het aanbod voor hem negatieve gevolgen heeft. Een formulering als "weigeren van gevraagde toestemming voor het binnentreden van de woning ter controle van de leefsituatie" sluit beter aan bij de strekking van het wetsvoorstel.

De Raad adviseert de bedoelde formulering nader te bezien.

b. Buitenland

De toelichting geeft aan dat het voorstel ook ziet op de uitbetaling van uitkeringen en de controle daarop in het buitenland. Voorzover het gaat om die onderdelen van het voorstel waar een tot nu toe nog niet bestaande medewerkingsplicht voor belanghebbenden wordt gevestigd, ligt het in de rede dat deze plicht niet eindigt bij de landsgrens. Niet duidelijk is echter hoe buiten Nederland ook vorm zal (kunnen) worden gegeven aan het aanbod van een huisbezoek, zo dit tevens de bedoeling is van het voorstel.

De Raad adviseert de toelichting op dit punt aan te vullen.

4. Voor redactionele kanttekeningen verwijst de Raad naar de bij het advies behorende bijlage.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet niet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal dan nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

De Vice-President van de Raad van State,

Bijlage bij het advies van de Raad van State betreffende no.W12.08.0439/III met redactionele kanttekeningen die de Raad in overweging geeft.

- In artikel IV, onderdeel A, onder 1. wordt verwezen naar het tweede tot en met achtste lid. Artikel 14 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen kent evenwel geen achtste lid, maar twee zevende leden.
- In artikel V, onderdeel A, onder 1. wordt verwezen naar het tweede tot en met achtste lid. Artikel 14 van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers kent evenwel geen achtste lid, maar twee zevende leden.